

ת"פ 40462/10/13 - מדינת ישראל, המאשימה נגד פרדז צמח, הנאשם

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 40462-10-13 מדינת ישראל נ' צמח

בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
פרדז צמח - הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד ענבל לוי

ב"כ הנאשם: עו"ד רמי עותמאן

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בשתי עבירות קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ובשלוש עבירות מרמה והפרת אמונים לפי סעיף 284 לאותו החוק.
 2. כתב האישום המתוקן כולל שלושה אישומים, אשר מפרטים את מעשי המרמה והפרת האמונים שנעשו על יד הנאשם במסגרת עבודתו בעיריית ירושלים.
- משנת 1997 עבד הנאשם בעיריית ירושלים בתפקידים שונים, במחלקת שומה וגבייה ובמחלקת הנחות. מחודש ינואר 2011 עבד הנאשם כפקיד מודיעין והיה מופקד, בין היתר, על הפניית התושבים המבקשים הנחה בארנונה אל הפקיד המתאים, לאחר שווידא שבידיהם כל המסמכים הדרושים לשם הגשת הבקשה.
- לצורך ביצוע תפקידיו השונים בעירייה, ניתנו לנאשם הרשאות לבצע שינויים במרשם הממוחשב של העירייה, כגון מתן הנחות ופטור מתשלום ארנונה, וזאת בכפוף להגשת אסמכתאות מתאימות על ידי התושבים.
- במסגרת עבודתו פעל הנאשם להפחתת החובות של מספר תושבים תוך עריכת שינויים כוזבים ברשומות הממוחשבות באופן שנחזה להיות כאילו התושב זכאי לפטור או הנחה, כפי שיפורט להלן;

הנאשם הכיר את מוסטפא אסחאק (להלן: "**אסחאק**"), אשר היה חייב בתשלום ארנונה על שני נכסים בבית צפאפה- בית מגוריו ומרכול שבבעלותו. ההיכרות הייתה על רקע היות הנאשם לקוח של המרכול. סמוך לחודש פברואר 2011 הגיע אסחאק לעירייה ופנה לנאשם בבקשה להפחית מחוב הארנונה והציע לנאשם כי אם יעזור לו להפחית את החוב, ייתן לנאשם סך של 10,000 ש"ח.

ביום 22.02.11, לבקשת הנאשם ובנוכחותו, ביצעה הפקידה מרוות מח'ול בקלה (להלן: "**מרוות**") שינויים כוזבים במחשב העירייה, באופן שבו יראה כאילו הנכסים שהיו רשומים על שם אסחאק, הועברו בשכירות לאחרים, ובהתאם, חובות הארנונה נרשמו על שמם של האחרים. כתוצאה מן הרישומים הכוזבים הופחת מחוב הארנונה של אסחאק סכום של 146,951 ש"ח.

בשל אלה הורשע הנאשם במסגרת האישום הראשון בעבירות קבלת דבר במרמה ומרמה והפרת אמונים.

חאלד גווילס (להלן: "**גווילס**"), אשר שימש בתקופה הרלבנטית כספר האישי של אשת הנאשם, היה חייב בתשלום ארנונה על נכס הרשום בעירייה. בתאריכים 02.07.06 ו- 20.05.08, פנה גווילס לנאשם בבקשה כי יסייע לו בקבלת פטור מתשלום ארנונה מסוג "מבחן הכנסה". על פי פטור זה, ניתנת הנחה בשיעור משתנה בהתאם ליכולת הכלכלית של החייב, כפי שזו באה לביטוי בתלושי שכר ואסמכתאות אחרות. הנאשם העניק לגווילס פטור מתשלום ארנונה מסוג "מבחן הכנסה" בשיעור של 80%, שתוקפו עד סוף שנת 2011. הנאשם ביסס הפטור על מסמכים לפיהם גווילס עבד כמרכזן בבית חולים בלבד, בידעו כי אין כך הדבר וכי בפועל עובד גווילס גם כספר שכיר.

בשל כך הורשע הנאשם במסגרת האישום השני בעבירת מרמה והפרת אמונים.

במספר מועדים בחודש ינואר 2011, נתן הנאשם פטור מסוג "נכס ריק" לחמישה חייבים, לבקשת אדם מטעמם. סך הפטורים מארנונה שניתנו במסגרת זאת הוא 30,919 ש"ח. הנאשם העניק לחייבים פטור זה בעוד שבפועל הנכסים לא היו ריקים, ובעליהם לא היו זכאים לפטור, וביודעו כי בקשות הפטור אינן כוללות את הפרטים והאסמכתאות הנדרשים. במסגרת הזנת הנתונים למחשב, הנאשם קבע בעצמו את התאריכים ואת משך הזמן שבהם היו הנכסים ריקים כביכול, מבלי שהוגש מטעם החייבים מידע כלשהו בעניין זה. בהמשך, ביום 08.03.11, הנאשם הוסיף וביצע שינויים ברשומות המחשב בעירייה באופן שיראה כאילו שניים מן הנכסים הועברו בשכירות לאחרים לתקופה של למעלה משנה. בעקבות הרישומים הכוזבים הנוספים, זוכו החייבים מחובות ארנונה בסכום כולל נוסף של 50,025 ש"ח.

בשל אלה הורשע הנאשם באישום השלישי בעבירות קבלת דבר במרמה ומרמה והפרת אמונים.

3. ביום 21.11.16 הודיעו הצדדים על הסדר טיעון שבו הוסכם על תיקון כתב האישום. עוד הוסכם, כי הנאשם יודה בכתב האישום המתוקן, יורשע בעבירות שיוחסו בו ויוגש בעניינו תסקיר שירות מבחן. לבסוף הוסכם, כי המאשימה תעתור לכך שעל הנאשם ייגזרו שבעה חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס כספי בסך 20,000 שקלים או חודשיים מאסר תמורתו וכי ב"כ הנאשם יעתור לכך שעל הנאשם יוטל עונש של מאסר בעבודות שירות ומאסר מותנה.

4. תסקיר שירות המבחן שהוגש ביום 30.7.17 מלמד כי הנאשם בן 50, נשוי ואב לארבעה, נולד וגדל בסוריה, סיים שם שתיים-עשרה שנות לימוד ולאחר מכן עבד בחנות תבלינים של המשפחה. הנאשם עלה לארץ בשנת 1995 יחד עם משפחתו והחל לעבוד בעירייה בשנת 1997. הנאשם מושעה מעבודתו מזה כשש שנים ומקבל משכורת פחותה עקב השעייתו. הנאשם נישא עוד בהיותו בסוריה, ואשתו עובדת. שניים מילדיו חיילים בצה"ל ובתו הגדולה חלתה במחלה קשה והוריה מטפלים בה. משפחתו של הנאשם מהווה גורם תמיכה עבורו. לנאשם אין הרשעות קודמות אך הוא התקשה לקבל אחריות על העבירות. הנאשם אמר לקצינת המבחן כי אינו מכיר את המעורבים וכי המעשים שתוארו בכתב האישום אירעו כתוצאה מתקלת מחשב. לדבריו, הודה בבית המשפט כחלק מהסדר הטיעון ומתוך רצון לסיים את ההליך המשפטי. הנאשם הביע חרדה מפני הבאות ובפרט פגיעה בפנסיה שלו. התרשמות קצינת המבחן היא כי ברקע לביצוע העבירות מניעים פנימיים של השגת כח ושליטה לצד מניעים חיצוניים של קבלת רווח כספי וכי הנאשם אינו מביע ולו מודעות בסיסית לבעייתיות שבהתנהלותו. עוד התרשמה קצינת המבחן, כי השעייתו של הנאשם ממקום עבודתו ופיטוריו הצפויים עקב ההרשעה מפחיתים את רמת הסיכון להישנות התנהגות דומה. לנוכח מכלול השיקולים ובהם גם מצבו הכלכלי של הנאשם, מצבה של בתו וחלקו בטיפול בה המליצה קצינת המבחן כי יוטל על הנאשם מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס תואם, והוסיפה כי אם יוחלט לגזור עליו מאסר בפועל, מומלץ כי תקופת המאסר תהיה קצרה ככל הניתן.

5. המאשימה ביקשה לגזור על הנאשם את העונש שהוסכם כי תטען לו במסגרת הסדר הטיעון תוך שהדגישה את הערכים המוגנים באמצעות העבירות שבהן הורשע, את חלקו של הנאשם ביצירת מצגי השווא ואת רמת הענישה שנקבעה בפסיקה. המאשימה הפנתה ולגזרי הדין של המעורבים האחרים בפרשה, מרוות ואסחאק, ועמדה על נקודות הדמיון והשוני בינם לבין הנאשם.

6. ב"כ הנאשם ביקש לגזור על הנאשם עונש של מאסר בעבודות שירות, תוך שהדגיש כי הנאשם לא הואשם ולא הורשע בכך שקיבל שוחד, הדגיש את חלקו השולי, לטענתו, של הנאשם בעבירות, ביחס לחלקם של המעורבים האחרים, ואת ההכרח לגזור את דינו באופן יחסי לעונשים שנגזרו על האחרים, וכן הדגיש את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, את פיטוריו הצפויים מהעירייה, את קשייו הצפויים למצוא, בגילו, מקום עבודה אחר ואת הודאתו בכתב האישום והחיסכון בזמן השיפוטי שבצדה. מטעם ההגנה הוגשו מסמכי בית חולים, המאשרים כי הנאשם ליווה את בתו לקבלת טיפול רפואי.

7. טרם שמיעת הטיעונים לעונש, ביקשתי את התייחסות הנאשם לאמור בתסקיר שירות המבחן בנוגע להתייחסותו לעבירות. הנאשם אמר כי פגישתו בשירות המבחן הייתה קצרה, ומכל מקום הוא שב והודה בפני באמור בכתב האישום והביע צער על טעויותיו.

בדברו האחרון, לאחר שמיעת הטיעונים לעונש אמר הנאשם כי הוא לא ביקש דבר ממרוות, כי היא עשתה דברים על דעת עצמה, וכי לא קיבל כסף מאסחאק, ואמר כי מודה בכל היתר, מכיר בטעותו, טען כי איבד את פרנסתו ומכר את הונו כדי לטפל בבתו.

8. קיומו של הסדר טיעון המתייחס לעונש, בין אם קובע טווח ענישה ובין אם קובע עונש מסוים, אינו פוטר את בית המשפט מלבחון את העונש המוסכם על פי המבחנים הקבועים בחוק, תוך יישום הוראותיו, ובכלל זה גם את

המדדים שנקבעו לקביעת העונש ההולם במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, והכל לצד הכלל המצמצם את התערבות בית המשפט בהסדרי טיעון (ראו ע"פ 4301/15 פינוטו נ' מדינת ישראל (5.1.16) פסקה 31; ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.13); ע"פ 9426/12 עמר חמאסה ואח' נ' מדינת ישראל (24.3.14)).

קביעת מתחם העונש ההולם

9. בבואו של בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, עליו לקבוע האם יש לראות בעבירות בהן הורשע הנאשם כמהוות אירוע עברייני אחד, או שמא יש לראות בכל אחד מן האישומים כאירוע נפרד בעל מתחם ענישה נפרד (ראו סעיף 40ג(א) לחוק העונשין).
10. הנאשם הורשע כאמור בכתב אישום מתוקן הכולל שלושה אישומים שונים המתארים מסכת פעולות דומות שעניינן ניצול הנאשם את מעמדו כעובד ציבור בעיריית ירושלים. הצדדים בטיעוניהם לא ביקשו לקבוע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל אחד מהאישומים, והגם שניתן היה לסבור אחרת, משעה שמדובר בתכנית עבריינית דומה ובאופי דומה של מעשים שבוצעו לאורך זמן לצורך הגשמתה, אקבע מתחם עונש הולם אחד לכלל האישומים.
11. עבירות המרמה נועדו להגן על חופש הרצון וחופש הפעולה והבחירה של המרומה. במקרה דנן, המרמה בוצעה כלפי רשות מקומית והנפגעת היא הקופה הציבורית. הפגיעה בערכים המוגנים בגין עבירות המרמה שביצע הנאשם קשורה קשר הדוק לפגיעה בערכים המוגנים באמצעות עבירת המרמה והפרת האמונים והם טוהר המידות של פקידי הציבור, פעילותו התקינה של המנהל הציבורי, הגינות שלטונית ואמון הציבור בתקינות פעילותה של הרשות.
12. במרוצת השנים, עמד בית המשפט העליון על משמעותה של הנורמה האוסרת מרמה והפרת אמונים אצל עובדי הציבור, וכך נקבע בדנ"פ 1397/03 מדינת ישראל נ' שבס (פ"ד נט(4), 345):

"האיסור הפלילי על הפרת אמונים הוא מכשיר מרכזי למאבקה של החברה לשמירה על טוהר השירות והשורות, למניעת סטיות מהשורה, ולהבטחת אמון הציבור במשרתי הציבור. ביטולה של העבירה או אף צמצומה מעבר לנדרש יפגע בכוחה של החברה להגן על עצמה מפני עובדי ציבור העושים שימוש לרעה בכוח השלטון. כוח זה הופקד בידיהם בנאמנות. הסנקציה הפלילית נועדה להבטיח כי הנאמנות תישמר, וכי כוח השלטון לא יהפך לשלטון הכוח. רוצים אנו לקיים בישראל חברה מתקדמת, הבנויה על מינהל ציבורי תקין, על שלטון החוק, ועל יחסי אנוש המעוצבים על בסיס של יושר, הגינות וטוהר מידות. האיסור הפלילי על הפרת אמונים נועד להבטיח מטרות אלה."

עוד עמד בית המשפט העליון על חשיבות הצורך בענישה מרתיעה בעבירה זו. ראו לדוגמה ע"פ 1044/12 סער נ' מדינת ישראל (10.12.12):

"קיימת חומרה רבה בעבירת הפרת אמונים מצד עובד ציבור בשל החשיבות של הערכים המוגנים העומדים בבסיס העבירה. החשיבות שבהגנה על ערכים אלה מתעצמת נוכח גילויים גוברים והולכים של שחיתות ציבורית במסדרונות השלטון. המאבק על אלה יכול להיעשות באמצעות העברת מסר ברור של מאבק נחרץ לקיומו של מערך ציבורי ראוי ולכן יש צורך בענישה מרתיעה".

13. הנחות ופטורים מארנונה הניתנים על ידי הרשות המקומית, מיועדים עבור אלו הזכאים להם. לרוב, המדובר בהנחות ופטורים הניתנים לאוכלוסיות מוחלשות, לפי מבחנים קבועים ועל פי אסמכתאות נדרשות. הנאשם פעל במרמה ומעל באמון שניתן לו על ידי מעסיקיו, תוך שפטר מכרים שלו מלשלם תשלומי ארנונה המוטלים על כלל תושבי הרשות המקומית או העניק להם הנחות משמעותיות, מקום שבו לא היו זכאים לפטורים או הנחות אלה. בעשותו כך, פגע ועשה כרצונו בקופת הרשות המקומית, אשר נועדה להטיב עם תושבי העיר כולה ואף פגע בעקרונות השוויון.

14. הנאשם ביצע את העבירות במשך פרק זמן ארוך יחסית. העבירות נשוא האישום השני בוצעו משנת 2006 ואילך, בעוד שהעבירות נשוא האישום הראשון והשלישי בוצעו בשנת 2011. יש בכך כדי להדגיש את השיטתיות בה פעל הנאשם ואת התמדתו בתכנית העבריינית. בנוסף, הגם שהעבירות באישום השלישי מאוגדות תחת אישום אחד, מדובר בהן למעשה על מתן הטבות שלא כדין לחמישה אנשים שונים. באלה יש להדגיש כי אין המדובר במעידה חד פעמית, אלא במנגנון שיצר הנאשם, תוך שהוא זונח את האחריות והחובה הציבורית אשר חלו עליו מתוקף תפקידו.

15. הסכום שנגזל מקופת העירייה כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשם הוא כ- 200,000 ש"ח. מדובר בסכום גבוה מאוד, אשר רק חלקו צפוי להיות מושב לקופת העירייה, בהתאם להסדר התשלומים שנחתם עם אסחאק.

16. אין טענה כי הנאשם קיבל כספים מאסחאק או מאחרים בגין ההטבות שהעניק להם שלא כדין, והוא אף לא הודה ולא הורשע בקבלת שוחד. עם זאת לא ניתן להתעלם מן העובדה המוסכמת שבכתב האישום המתוקן שהוגש במסגרת הסדר הטיעון, לפיה אסחאק הבטיח לנאשם תמורה כספית בסך 10,000 ₪ תמורת עזרתו. עובדה זו מציבה את מעשיו של הנאשם ברף חומרה גבוה, שכן מלבד עובדת הימצאותו של הנאשם בניגוד עניינים בעת ביצוע המעשים בגינם הורשע, לנוכח העובדה כי מדובר בסיוע שלא כדין למכרים, עומדת ברקע טובת הנאה אישית שהובטחה לנאשם תמורת אותו סיוע.

17. כאן המקום להתייחס לקורותיהם של אסחאק ומרות, אשר המאשימה הגישה כתבי אישום נפרדים נגדם.

כתב האישום שבו הורשעה מרות כלל עשרה אישומים בעבירות שוחד, קבלת דבר במרמה ומרמה והפרת אמונים בגין ביצוע מעשים דומים לאלה שביצע הנאשם, אשר גרעו מקופת העירייה סך של כ- 777,000 ₪. בחלק מהמקרים קיבלה מרות תמורה כספית מהתושבים עבור מעשיה, בסך כולל של כ- 125,000 ש"ח.

המאשימה ערכה עם מרוות הסדר טיעון במסגרתו הוסכם, כי המאשימה תגביל את עצמה בטיעוניה לשנת מאסר בפועל וההגנה תהיה חופשית בטיעוניה. בסופו של יום גזר בית משפט השלום על מרוות חמישה חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בסך 100,000 ₪ (ת"פ 57751-03-14 **מדינת ישראל נ' בקלה** (13.1.15)), ואולם בית המשפט המחוזי החמיר את עונשה של מרוות והעמיד את עונש המאסר בפועל שנגזר עליה על אחד- עשר חודשים (עפ"ג 55280-02-15 **מדינת ישראל נ' בקלה** (14.5.15)) ובקשת רשות ערעור שהוגשה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נדחתה (רע"פ 4184/15 **בקלה נ' מדינת ישראל** (18.6.15)).

על אסחאק, שהורשע במתן שוחד בסך 10,000 ₪ לנאשם, נגזר, בהסכמת הצדדים, עונש של שישה חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס בסך 10,000 ₪.

18. ביחס להרשעתו וגזר דינו של אסחאק יש לומר תחילה, כי קיים קושי ממשי הנובע מהעובדה כי האמור בכתב האישום שהוגש נגדו אינו עולה בקנה אחד עם האמור בכתב האישום המתוקן בעניינו של הנאשם בנוגע להעברת כספי שוחד לנאשם, והמדינה, למעשה, מדברת ב"שני קולות" בעניין זה.

למען הסר ספק, וכפי שנכתב לעיל, עונשו של הנאשם ייקבע אך ורק על פי האמור בכתב האישום המתוקן בעניינו, ואולם אין בכך כדי להעלים את הבעייתיות שבדבר. מכל מקום, אינני סבורה כי ניתן ללמוד גזרה שווה מעניינו של אסחאק שהורשע באישום אחד בלבד, לעניינו של הנאשם, שהורשע בשלושה אישומים שונים, בפרט לנוכח הפער בין מעמדו של אסחאק כמקבל שרות לבין מעמדו של הנאשם כעובד הציבור שהפר את האמון שניתן בו.

אשר להשוואה למרוואת, אין חולק כי העבירות שביצעה חמורות מהעבירות שביצע הנאשם והיקפן עולה על היקף העבירות שביצע הנאשם (אף אם אתחשב בכך שבכתב האישום בעניינה של מרוות פורטה עבירה ביחס לכל תושב באישום נפרד, בעוד שבניינו של הנאשם אוגדו מספר הנחות שניתנו שלא כדין למספר תושבים במסגרת האישום השלישי). עם זאת לא ניתן להתעלם מהערותיו של בית המשפט המחוזי על ההקלה הרבה שהקלה המאשימה עם מרוות בהסדר הטיעון, גם לנוכח נסיבותיה האישיות, אשר שונות, במידה בלתי מבוטלת, מנסיבותיו האישיות של הנאשם. משכך, העונש שנגזר על מרוות יזכה למשקל מסוים בקביעת מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם.

19. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות קבלת דבר במרמה ומרמה והפרת אמונים מלמדת כי במקרים דומים נגזרו, ככלל, עונשי מאסר בפועל ולצדן מאסרים מותנים וקנסות. ראו למשל ע"פ 5810/13 **אילה לוי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.12.13); ע"פ 6573/15 **גרשון נ' מדינת ישראל** (3.3.16); ע"פ 3541/11 **מדינת ישראל נ' פריג' (18.9.11)**; ע"פ 4985/13 **חבר נ' מדינת ישראל** (20.8.14); ת"פ (מחוזי חיפה) 7162/08 **מדינת ישראל נ' סיני** (14.4.10); ע"פ (מחוזי ירושלים) 8885/04 **רוזנצוויג נ' מדינת ישראל** (25.7.05). לצד אלה ניתן למצוא גם מקרים ספורים, חריגים, בהם נגזרו על עובדי ציבור שסרחו ושלחו ידם בכספי ציבור בהיקפים דומים, גם עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות (ראו למשל ע"פ 6887/16 **בסר נ' מדינת ישראל** (26.4.17); ת"פ (מחוזי נצרת) 1012/07 **מדינת ישראל נ' מאיר** (28.10.08) ת"פ (שלום ראשל"צ) 36785-10-14 **מדינת ישראל נ' גאו** (16.12.15)).

20. לנוכח האמור לעיל, ובשים לב למעשים המתוארים ונסיבות ביצוע העבירות, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם

נע בין חמישה חודשי מאסר בעבודות שירות לבין שנת מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי וקנס כספי, שיקבע, בהתאם להוראות סעיף 40ח לחוק העונשין, גם בהתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם.

קביעת העונש המתאים לנאשם

21. הנאשם בן 50 ואשקול לזכותו כי זוהי הסתבכותו הראשונה בפלילים.

22. אין טענה כי הנאשם פעל מעצמו כדי להשיב את הסכומים שנגזלו מקופת העירייה, וכל שיושב במקרה זה, אם יושב, יושב על ידי החייבים אשר קיבלו הנחות ופטורים שלא כדין.

23. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, ולצדה של הודאה זו מידה מסוימת של חיסכון בזמן שיפוטי, עליה אעמוד בהמשך, ואשר תיזקף לזכותו של הנאשם. עם זאת, קשה לומר כי הנאשם נוטל אחריות על המעשים והדברים באים לביטוי הן בדברים שאמר לפני שירות המבחן, הן בדבריו האחרונים לעונש בפני, הגם ששב ועמד על כך שהוא מודה בכתב האישום המתוקן. דברים אלה מלמדים על קושי של הנאשם להפנים את הפסול במעשיו, מקימים סיכון כי ישוב לבצע עבירות, ומחייבים שקילת שיקולים של הרתעה אישית, הגם שפיטוריו הצפויים מהעירייה בעקבות הרשעתו מקטינים סיכוי לביצוע מעשים דומים לאלה שבהם הורשע בתיק זה.

24. העבירות בוצעו על ידי הנאשם עד שנת 2011. כתב האישום הוגש בחודש אוקטובר 2013, ואולם ב"כ הנאשם טען בשפה רפה בלבד ביחס לחלוף הזמן, ולא בכדי, שכן חלק לא מבוטל מהדחיות היו בשל טעמים הקשורים בהגנה, ואף הודאתו של הנאשם במסגרת הסדר הטיעון באה יום אחד בלבד לפני המועד הראשון מבין שני ימי דיונים שלמים שנקבעו לשמיעת ראיות, באופן שאמנם נחסכה שמיעת הראיות וכתובת הכרעת הדין, ואולם לא ניתן היה לקבוע דיונים אחרים תחת הדיונים שבוטלו. עם זאת יש לציין, כי חלק מהדיונים נדחו בשל טעמים הקשורים למאשימה ואף מטעמי בית המשפט. לחלוף הזמן יינתן, אם כן, משקל מסוים בקביעת עונשו של הנאשם.

25. עוד שקלתי לקולא את נסיבותיו האישיות של הנאשם ובהן מחלתה של בתו, אשר בדיון נמסר, למרבה השמחה, כי היא התגברה עליה וכעת מצויה במעקב בלבד, ואת הקשיים הכלכליים אליהם נקלע הנאשם עקב הצורך לטפל בבתו.

26. שקלתי עוד כי בחלוף השנים מאז הגשת כתב האישום הנאשם הושעה מעבודתו והוסיף לקבל משכורת מופחתת. אודה כי תמהתי מדוע הנאשם לא התפטר מעבודתו בעירייה לאחר שהודה והורשע בכתב האישום המתוקן, ומשעה שהיה ברור כי הרשעתו תוביל לפיטוריו, והמשיך לקבל שכר מהקופה הציבורית, אף אם מופחת, מבלי לבצע כל עבודה.

27. לנוכח מכלול השיקולים שפורטו לעיל, מצאתי למקם את עונשו של הנאשם בחלקו הבינוני- תחתון של מתחם העונש ההולם. אינני סבורה כי עונש שאינו כולל רכיב של מאסר בפועל הוא עונש הולם בנסיבות העניין.

28. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שישה חודשי מאסר בפועל.

ב. חמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור אחת העבירות שבהן הורשע.

ג. קנס בסך 15,000 ₪ או חמישה חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, הראשון עד ליום 1.1.18 והבאים עד ל-1 בכל חודש עוקב.

29. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

30. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ו' תשרי תשע"ח, 26 ספטמבר 2017, בנוכחות הצדדים.